

Arrest

nr. 123 880 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 28 augustus 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging

tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 30 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2013 werd ingediend door :

[T.S.M.V.] [...]

Nationaliteit: Sri Lanka

[...]

+ meerderjarige zoon:

[N.S.P.] [...]

Nationaliteit: Sri Lanka

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen schrijven dat het oudste kind van het gezin actief betrokken was in het conflict in Sri Lanka als militant voor de LTTE, de zogenaamde 'Tamil Tijgers'. Daardoor maakte het jongste kind, de heer [N.S.P.], zich ook verdacht van betrokkenheid bij de LTTE. Betrokkenen menen dat er een reëel en ernstig risico aanwezig is op willekeurig geweld, zelfs een mogelijkheid om vermoord te worden indien ze terug dienen te keren naar Sri Lanka. De jongste zoon zou nog steeds verdacht worden van hulp te hebben geboden aan de LTTE en de toestand in Sri Lanka zou nog steeds door willekeur gekenmerkt worden. In Sri Lanka zouden betrokkenen geen bescherming genieten. Volgens betrokkenen staat het vast dat militairen in Sri Lanka en de overheid zich nog steeds algemeen schuldig maken aan roekeloze arrestaties en onmenselijke behandelingen van Tamils. Tamils zouden geen eerlijk proces krijgen. Betrokkenen verwijzen naar de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Artikel 2 stelt dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd. Het recht op leven moet worden beschermd. Artikel 3 stelt dat niemand onderworpen mag worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 van het EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op persoonlijke vrijheid en veiligheid. Artikel 9 stelt dat één ieder recht heeft op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst. Sri Lanka zou een militaire staat zijn waar militaire willekeur zegeviert en waar het onmogelijk is de bescherming in te roepen van de Sri Lankaanse overheid en politie. De fysieke integriteit van de zoon zou zijn bedreigd indien hij terug dient te keren naar Sri Lanka. Mevrouw lijdt daarnaast volgens hun verklaringen ook aan een zeer uitzonderlijke genetische levensbedreigende erfelijke aandoening. Er zou sprake zijn van een ernstige medische dreiging indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst om aldaar de procedure op te starten via de bevoegde Belgische diplomatieke post voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging langer dan drie maanden. Mijnheer zou zijn moeder ook medisch moeten bijstaan. Betrokkenen wijzen er op dat zij in België een hecht gezinsleven en duurzaam sociaal leven hebben opgebouwd met andere Belgen dat beschermd dient te worden daarbij verwijzende naar artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkenen zouden door hun jarenlange verblijf in België duurzaam lokaal verankerd en goed geïntegreerd zijn. Allebei spreken ze de Engelse taal. Zij zouden eveneens vlot Nederlands spreken en hebben taallessen gevolgd. Mijnheer is computertechnicus en wil graag op de Belgische arbeidsmarkt aan de slag gaan. Indien zij terug dienen te keren om de procedure via de Belgische ambassade op te starten zou dit hun kennis van de Nederlandse taal schaden. Mijnheer behaalde een Belgisch rijbewijs en volgde een Nederlandse taal cursus voor beroepen. In Sri Lanka hebben ze geen familie meer. De man van mevrouw overleed in 1999. Eén van de kinderen woont legaal op het Franse grondgebied. Hij is er gehuwd met een Sri Lankaanse mevrouw met de Franse nationaliteit. Betrokkenen verklaren dat ze een psychologisch en sociaal evenwicht vonden op het Belgische grondgebied. Ze willen eraan toevoegen dat ze een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden en zich aanpasten aan de Belgische cultuur. Ze wensen niet weggerukt te worden uit hun vertrouwde omgeving. Noch de medische zorgen, noch het gezinsleven en sociaal leven, mogen abrupt afgebroken worden. Een gedwongen terugkeer is in strijd met het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. Toekomstige beroeps-

perspectieven zouden worden gefnuikt. Het is ook niet zeker of betrokkenen binnen een redelijke termijn terug zouden kunnen keren naar België.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan naar aanleiding van hun asielaanvraag en de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging omwille van medische motieven. Zowel de opgestarte asielaanvragen als de aanvraag omwille van medische redenen werden afgesloten met een negatieve beslissing. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Geen verblijfsmachtiging op basis van medische motieven werd toegekend. Betrokkenen wisten dat ze België dienden te verlaten indien deze procedures zouden worden afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkenen hebben geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven illegaal op het Belgisch grondgebied. Illegaal verblijf is een strafbaar feit. Betrokkenen verwijzen naar de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europese verdrag ter bescherming van de rechten van de mens maar slagen er niet in aan te tonen waarom deze artikelen geschonden zouden worden. Dat hun leven en fysieke integriteit bedreigd zouden zijn is ongeloofwaardig vermits dit niet aangetoond wordt aan de hand van persoonlijke bewijzen. De asielaanvragen van betrokkenen werden onderzocht en ongeloofwaardig bevonden. Ook de medische problematiek werd onderzocht. De medische aanvraag werd ongegrond verklaard (op 24.07.2013). Dat betrokkenen zouden onderworpen worden aan folteringen of mensonwaardig behandeld zullen worden indien ze dienen terug dienen te keren naar Sri Lanka is een loutere bewering. Betrokkenen dienen om geloofwaardig te zijn concrete elementen en een begin van bewijs voor te leggen. Dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, dat ze de Nederlandse taal kunnen spreken en werkwilbig zijn, zijn geen buitengewone omstandigheden. Dat betrokkenen kennis maakten met Belgen, is evenmin een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen daar mee niet aan dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Dat betrokkenen geen familiale banden meer hebben in Sri Lanka en dat de echtgenoot van mevrouw reeds sinds 1999 overleden is, zijn geen elementen die er voor zouden kunnen zorgen dat zij de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen verblijven illegaal op het Belgische grondgebied. Daarmee wordt de openbare orde geschaad. Betrokkenen dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een inreisverbod kan worden opgelegd indien betrokkenen geen gevolg geven aan dit bevel. Wat de duur van de procedure betreft via de bevoegde Belgische diplomatieke post, deze procedure is van toepassing voor elke Sri Lankaanse staatsburger en voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten; beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard[t]:

- BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Sri Lanka.

(i) Verzoekers hebben een duurzame binding opgebouwd met België en zijn alhier perfect geïntegreerd.

Zij leerden Nederlands en volgden een integratiecursus.

Tijdens zijn legaal verblijf heeft tweede verzoeker gewerkt.

Zij zijn ondertussen zo'n 6 jaar legaal in België.

Het is duidelijk dat indien in [het] leven dat zij nu hebben op het Belgische grondgebied een breuk wordt gemaakt omdat verzoekers hun regularisatievraag zouden dienen in te dienen in de Sri Lanka dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mede brengt.

Verzoekers vinden hun psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied en zijn elke binding met de Sri Lanka verloren.

(ii) Dient ook nog benadrukt de gezondheidstoestand van eerste verzoekster een gespecialiseerde behandeling en opvolging noodzaakt bij het UZ te Gent.

Zij is niet in staat te reizen zoals ook blijkt uit de hangende beroepsprocedure in het kader van de aanvraag 9ter.

(iii) Verder dient er ook nog op gewezen dat verzoekers in België een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen.

Verzoekers hebben door hun verblijf in België, hun hecht gezinsleven en sociaal leven in België, hun affectieve band met de Sri Lanka compleet verloren.

Verzoekers hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Een terugkeer naar de Sri Lanka zouden het sociaal en gezinsleven van verzoekers ten zeerste verstoren.

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van Sri Lanka.

(iv) Tenslotte hebben verzoekers bij een terugkeer naar Sri Lanka alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor zijn leven.

Uit de officiële informatie omtrent Sri Lanka blijkt dat aldaar nog steeds willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces, zegevieren op gewezen LTTE verdachten.

Verzoekers kunnen in geen geval terugkeren naar Sri Lanka om aldaar de aanvraag 9bis te doen, daar zij alle redenen om te vrezen voor ernstige aantasting van hun fysieke integriteit, vrijheid en zelfs voor hun leven gezien de compleet onveilige situatie aldaar. Eens te meer is een terugkeer gezien de zeer slechte gezondheidstoestand van verzoekers onmogelijk.

Voor het overige verwijzen verzoekers naar de volgende artikelen:

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Artikel 5 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.”

Gelet op de ernstige bedreiging van hun fysieke integriteit indien verzoekers zouden terugkeren naar Sri Lanka, is het zonder meer duidelijk dat van verzoekers niet kan worden verwacht hun regularisatie-aanvraag te doen bij de bevoegde consulaire diensten in hun land van oorsprong.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer zou ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM schenden.

Verzoekers hebben nooit trouwens tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoeker naar de Sri Lanka is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in de Sri Lanka. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De DVZ nam bovenstaande redenen ten onrechte niet in overweging.

- GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.

Verzoekers vorderden om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om hun bijzondere band met België.

Verzoekers baseren zich hiervoor op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming Van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé- familie- en gezinsleven.

Zowel het samenleven zelf als de plaats waar het gezin verblijft zijn componenten van éénzelfde gezinsleven.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met [...] Sri Lanka.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoekers hebben in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoeker vinden hun medisch, psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds geïntegreerd in België en in de streek van Kortrijk.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

4.1.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven te kennen hun situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar maken hierdoor niet aannemelijk dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat verweerder tot een conclusie is gekomen op grond van een foutieve vaststelling van de feiten of dat hij bij de beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan (cf. RvS 25 mei 2010, nr. 204.226). Hierbij moet worden benadrukt dat de stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij de relaties die zij hebben opgebouwd in België niet kunnen verderzetten vanuit hun land van herkomst en dat verweerder verkeerdelijk zou hebben besloten dat geen risico op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) als een buitengewone omstandigheid kon worden weerhouden. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt haar niet verhindert om te reizen en dat zij in Sri Lanka adequate medische verzorging kan verkrijgen. Verzoekers' grief die gebaseerd is op de stelling dat verzoekster niet kan reizen mist dus feitelijke grondslag. Verweerder stelde tevens op correcte gronden vast dat reeds werd geoordeeld dat verzoekers niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd geen (nieuwe) bewijzen aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hun leven en fysieke integriteit in Sri Lanka in gevaar zijn of er een risico bestaat op een schending van de artikelen 2, 3, 5 of 9 van het EVRM. Verweerder merkte terecht op dat verzoekers zich beperkten tot een bewering. Verweerder kan oordelen dat een argumentatie die niet worden gestaafd met stukken of niet op een andere wijze aannemelijk wordt gemaakt niet kan worden aanvaard.

De Raad kan ook niet inzien waarom de door verzoekers aangevoerde elementen, die ieder op zich geen aanleiding geven tot de vaststelling dat zij zich in een buitengewone situatie, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bevinden, *“als een geheel genomen”* tot een andere conclusie aanleiding zou dienen te geven. Verzoekers lichtten dit ook niet toe.

Aangezien verweerder oordeelde dat verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is, diende hij geen standpunt meer in te nemen omtrent de gegrondheid van hun aanvraag. De stelling van verzoekers dat de door hen aangebrachte gegevens een basis kunnen vormen om hen een verblijfsmachtiging toe te staan is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stellen het volgende:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. ”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen om de aanvraag in België te doen. Voor het overige motiveert zij op geen enkele ernstige wijze haar beslissing.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Omtrent de medische toestand van verzoekers wordt geen woord gerept.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd."

4.2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom al de door verzoekers aangebrachte gegevens, inclusief verzoeksters gezondheidstoestand, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, zodat geenszins kan worden gesteld dat er sprake is van een stereotiepe motivering. De voorziene motivering is daarentegen pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om, zoals overduidelijk blijkt uit het neergelegde verzoekschrift, hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.2.2.2. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en artikel 52 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op beslissingen die worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan ook geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

4.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Door de beslissing zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf medisch, sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.

Deze beslissing zou tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoekster in gevaar word gebracht. Het lopende onderzoek door het UZ Gent naar een correcte behandeling en geneesmiddel voor de aandoening van verzoekster zou dienen te worden stopgezet bij afwezigheid van verzoekster. Dit valt niet te verantwoorden.

Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Bovendien is een terugkeer totaal onveilig en zijn de noodzakelijk medische zorgen niet voorhanden.

Verzoekers zijn ondertussen zo'n 6 jaar in België.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is."

4.3.2. Allereerst moet worden gesteld dat het feit dat verzoekers het Rijk dienen te verlaten niet het gevolg is van de bestreden beslissing, doch van hun keuze om op illegale wijze naar België af te reizen. Voorts moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekers in Sri Lanka geen *"medisch, sociaal en psychologisch [...] evenwicht"* kunnen vinden. Hierbij moet nogmaals worden aangegeven dat verweerder, alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, een ambtenaar-geneesheer aanstelde en deze, met verwijzing naar bronnenmateriaal, besloot dat verzoekster in Sri Lanka een adequate behandeling voor haar gezondheidsproblemen kan krijgen. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, naar België terug te keren.

De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad dan ook niet toe te concluderen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekers voeren in een vierde middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

"Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

" Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld. "

Artikel 3 bepaalt:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

" Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. "

Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Sri Lanka lopen verzoekers het reëel risico dat zij worden vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen daar zij er van worden verdacht hulp te hebben geboden aan de LTTE.

[...]

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het

EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Een terugkeer naar Sri Lanka zou tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar worden gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort worden, dat zij worden weggerukt uit het milieu waarin zij hun medisch, psychologisch en sociaal evenwicht vinden in gezinsverband, dat hun gezinsleven abrupt wordt afgebroken en hun familieleven en medische behandeling ten eerste worden verstoord, dat eds...

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze 6 jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E 1995, nr. 84, p. 277).

Verzoekers vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt."

4.4.2.1. Nu de bestreden beslissing op zich verzoekers strikt genomen niet verplicht om terug te keren naar Sri Lanka en gelet op het feit dat de Belgische asieldiensten reeds oordeelden dat verzoekers geen nood hebben aan een internationale beschermingsstatus en verzoekers aan verweerder geen (nieuwe) stukken voorlegden ter staving van hun standpunt dat hun leven, hun persoonlijke vrijheid en veiligheid in Sri Lanka in het gedrang zou komen, dat zij in dat land dreigen te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat hun vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst er zou worden beperkt, blijkt niet dat verweerder de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM heeft geschonden.

4.4.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij in België enig gezins- of familieleven hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers tonen ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in

hun land van herkomst of elders. Bij de bespreking van de voorgaande middelen werd namelijk reeds vastgesteld dat verzoekers niet aantoonden dat zij omwille van de situatie in Sri Lanka of de gezondheidstoestand van verzoekster niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun bewering dat dient te worden aangenomen dat zij geen banden meer hebben met Sri Lanka, aangezien zij er geboren zijn en er het grootste deel van hun leven doorbrachten. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekers of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten of te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekers nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werden toegelaten of gemachtigd blijkt tevens niet dat wanneer het privéleven dat verzoekers in België hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in hun privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK